

הנְּכוֹן וְכֵן - אֲתָה לְמַן "

אָתָּה: קָנָה אֶת־עִזּוֹתָיו"

לֹהֶר בְּקָרְבָּן הַמְּלָאָן בְּאַתָּה:

לבדר סית. סאי פטמא סית. אלא בנין דאמיהיב לה ולא לבלה. ומאהר דנוקבא אתקשרisman וסמן דאתקשר בונגוקבא מיטיא אודונט קטיה. מנא ליל דלה אתייהיב דתיכיב אה חובקת בן. חא צוויי אכברם כתיב (בראשי ח' ט' שב אשוב אליך (א) ולא אליה אליך ודיי בע' אתקשר ולא בונגוקבא. מאן דאתה ספטרא דנוקבא מותא אקדים לדוביל. ותעל ותשיכבו על מסת איש האליטים בגין רחנן חמת קדושה עלאה סכללא. וואסר לה השלום לך שלום לאשר השלום לילד. סנאן דהיא עקרוא דביה ואליא עוד אליא דאייה אולת אבחוריה ולא בעלה.

ישם פיו על פיו ועיניו על עיניו ונור. אמא אליא דאסנה אליעש וידע זאתהו (נ' לאתחה הו). דה הוא דברים דאתקשר ביה השחטה. ישם פיו על פיו ועיניו על עיניו לקשרו ליה באחראו אחרו עלאת אמר דחמיין אצטחמו ביה ס' לא יכול לאעקרו ליה מאמר דאתקשר ביה בקדמייא אלא אמר רוחאו חדא מלעלא ואתקשר בהאי אטר ואותיב ליה נפשתי. דייא לאו הци לא הוה קאם לעלמן".

אָתָּה הַמְּסֻכָּן וְכֵן

הנה יצחק וחבקוק. הם מבחי תריין רוחין אל הנז'. אבל שכחתי מה שמשמעותי ממורי זל בעניין הזה, איזה מהם הוא יצחק, ואיזה מהם הוא חבקוק. ויש לי בזה ב' דרכיהם. והדרך הא' נלעיז' שהו אמתי, ואלו הם: הדרך זא, היא כי הנה גנטבראר לעיל, שרואה דנוקבא שניתנן בדכורה, ונתעלתה ונהפק לזכר. הוא יותר מעולה, מן רוחא דרכורה שניתנן בונגוקבא, וירד מדורגותו ונעשה נקבה. והנה יצחק הוא המעלוה שבhem, זויס' (בראשית י"ח י') והנה בן לשרה אשתר, כי זה הרוחא הוא הויה דב'ין כנדע, והוא משחה אשתר שהיא הנקבת. וניתן לאברהם, ונעשה זכר כמותו. ולזה לא אמר והנה בן נתן לשרה אשתר, כי אדרבה היא נתנה בן זה לאברהם, ונעשה זכר. ולהיות כי הוא בחיי הכל הנשיקין דנוקבא, דרגא דמותא, לכון בהיותו בן ליז' שנה כמנין הביל', נגמר חיותו, ונגזר עליו העמידה, והיה מוכחה למות. אבל כיוון שננהפץ ונעשה זכר, שהוא עולם החיים, לכן לא מת לגמרי, אבל שרואה נשותו ממנה, כשלקה אברם את המאלחת לשחותו, כמי'ש זיל (ז) וחורה אח'ב נשותו בתוכו כנדע.

אָתָּה מ'ק' אָתָּה הַמְּסֻכָּן וְכֵן

טו. ויאמר למועד הה' בעת חיה את תבקת בן: הנה כתיב "אתי" וקרין "את", ודרשין לחרוויה. והיינו, שרמו לה שני חיבוקין יהיה: האחד כאשר תלד אותו, ועל זה קרין "את". והשני, אחרי כך ימות ויחזר ויתה אותו אלישע, ועל זה קרין "את". שהחבק הזה יהיה אתי. רוצה לומר הצעירות כוח. ודוק.

סְמִינָה בְּגַם וְכֵן

הקשר לפרשה:

בהפטורה מסופר אודות האשעה השונמית שאחרי שהציעה את בקשתה שתיפקד בזורך של קיימת הבטיח לה אלישע: "כעת חיה את חובקת בן", והוא דומה למה שכותב בפרשנתנו "שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשורה אשתר".

אָתָּה מ'ק' ג' ב'

טו ויאמר למועד הה' בעת חיה
אתי (את קרי) תבקת בן ותאמר אל-אדני
איש האלים אל-תבזב בשפחתו:

אָתָּה מ'ק' ג' מס' ๔

יט ויאמר אל-אבי ראיי ראיי ויאמר
אל-הגער שיaho אל-אמו:
אָתָּה מ'ק' ג' מס' ๕

טו ותבא אל-איש

האלים אל-ההר ותחזק ברגליו וינש
ג'יחוי להרפה ויאמר איש האלים
הרפה-לה כירנפשה מרה-לה ויהוה
העלים מפני ולא הגיד לי:

אָתָּה מ'ק' ג' מס' ๕

לו ותבא ותפל על-רגליו ותשתחוו
ארצה ותsha את בנה ותצא:

אָתָּה מ'ק' ג' מס' ๕

וילך בביית אחת הנ' ואחת הנ' וינש
ויגהר עליו ויזוך הגער עד-שבע
פעמים ויפקח הגער את עיניו:

2

(11) איך זה:

ירש ברעה דאבהה הוּא

(12) ח'וּן כה:

קסבר ע' עובי ייך אמו הוּא

(13)

פרק חמ"ט סוף סוף כה

כו. ותבאו אל איש הַלְּהָם אֶל הַקֵּר ותִּתְּחַזֵּק בְּרֶגֶלְיוֹ: נראה לפרש טעם זהה שהחזקקה ברגליין, להורות כי הבן אשר יחייה ויתקיים בעולם, הוא אשר יתיחס ויתקשר בזוכר, וכן שאמרו חכינו ז"ל וכדילען): ברא כרעא דאבהה. שמתיחס לרוגלי אביו. מה-שאנין-כך אס יתיחס לרוגלי אמו בלבד שהיא נקבה, זה לא יחייה ולא יתקיים, כי הנקבה היא דרגא דמותא, וכן אמרו גיטין בג"ב: עופר ייך אמו. כשהוא ייך אמו — הוא בבחינת עופר, שאינו בגilio המציאות בגדר הנולדים ההולכים על רגליים בעולם. וכן החזקה ברגליו של אלישע הנביא ע"ה, לרמזו לו כי בנה צרייך עתה לרוגליין, שיהיה מתייחס לרוגליין, שהוא יהיה אביו מחדש, בהמשכת רוח חיים שימשיך לו דוגמת האב, והוא ייחשב ברא כרעא דאבהה לגביו אלישע הנביא ע"ה, וכאשר היה. וכן נתחכם אלישע הנביא ע"ה, תחילת לשלח [את גיחזין] במשענת שלו שהיה במקום רגליים, כי נשען בה כמו רגליין, וכן על ידה חשב שתועיל המשכה. והיא לא חפזה בזה, ואמרה: "נִתְּחַזֵּק מִשְׁמְךָ אֶם אַעֲזַבְךָ", כי צרייך לרוגליך ממש, "וַיַּקְם וַיַּלֵּךְ אַחֲרֶיה" ועשה והצלחה. וכן, אחר אשר החיהו וקרוא לה שחתשה אותו, איז' יותבה ותפלול על רגליין" דיקא. ועיין בדברי רבינו ז"ל בעץ חיים" (שער פרקי הצלם) בסוד מאמר רבותינו ז"ל: ברא כרעא דאבהה, ובסוד חיבת הבן בכבוד אביו. ודוק היבט.

(14) ה' נאכ' כה: ואנאכ' כה
ה' נאכ' כה 29

וחווון וג'ה לאיו כל חנקוק כל גלע' יס' נס' כה' אולע' מלהק ר' ל' ל' חווון טקען ונכחט פילט מנט וצונען אולע' סלאק' להחותס ולענגלען כה' מאכל פניע' חוט' כרייז' כל יון יונקן וולח' יייכ' נאכ' פ' ג' פינען דענין גדי' פאמפקייס'. ועיין נולויל ייכ' נזף קל'ג' פ' ג':

נקבה כמו. ולהיותו משורש דברוא היה זכר, אבל כיוון שנחפה לנקבא — דרגא דמותא — לכן מות מיהה גמורה, ולא עוד אלא שמת בשנה ראשונה שנולד, ולא נתקיים י"ב חדש, אז הוצרך אלישע הנביא ע"ה, לחזור ולחדש בו עור רוחה עילאה מן הזכר, שהוא דרגא דחיה, ויצא מפיו עוד הקבל שני בסוד נשיקין, יותר עליון, כמו שנאמר [מלכים ב, לד]: "וַיִּשְׂם פַּio עַל פִּo וְעַנְיָn עַל עַנְיָn". ואז חי הولد ונתקיים. עד כאן לשונו, עיין שם. נמצא, חבקוק בן השונמית הנזכר היה מן בחינת הנשיקין מתחילהו כשנזרע על-ידי אביו, וגם אחר-כך בחיה על-ידי אלישע גם בן המשיך לו מן בחינת אורות הנשיקון. אלא שמתחלת היה לו מצד רוחה דנקבא שהוא דרגא דמותא, ואחר-כך המשיך לו אלישע הנביא ע"ה רוחה עילאה מצד הזכר דרגא דחיה. ובזה יובן מה שצעק ואמר לאביו "ראשי ראש", כי אורות הנשיקין הם בחלק הראש, ונקרואו "ראש", ונזכה בו רוחה קורודש בעת ההיא, ויקרא הקריאה הזאת לכפול הר'ראש" פעמים, להורות שהוא מן בחינת הראש. אךathy בחינת הראש, וזהו שיחס אותו אלה, חשה בזו ואמרה "אל תכב בשפחך", רוצה לומר, אל תתן לי בן שיפסק ממנו, לאחר שתלית אותו ב"שפחתך", שאמרת "את חובקת".

בעת תהא את חובקת בן ותאמר אל אדני איש האלדים אל תכוב בשפחך: נראה לפרש בס"ד, הטעם וכחיב "את" בי"ד, וקריןן "את". מפני כי בנה היה לו תחילת בילדתו נפש מסטרא דנקבא, ואחר-כך כשהחיהו אלישע המשיך לו נפש מסטרא דרכורא ונתקיים. ולזה רמז לה "את חובקת בן" — מסטרא דילך, שהוא סטרא דנקבא. אך אחר-כך היה "את" — מסטרא דרכורא. והוא כמשמעותה שאמר "את" שיחס אותו אליה, חשה בזו ואמרה "אל תכב בשפחך", רוצה לומר, אל תנתן לי בן שיפסק ממנו, לאחר שתלית אותו ב"שפחתך", שאמרת "את חובקת".

(15) פרק חמ"ט סוף סוף י'

יט. ואזכיר אל אביו ראש' הראש: נראה לפרש, כי ניבא בזה ולא ידע מה ניבא, כי אמרו רבותינו ז"ל [זהר ח'ג' דף מד ע"ב] שאביו המשיך לו נפש מסטרא דנקבא, וכן מה ולא נתקיים, וחזר אלישע והמשיך לו מסטרא דרכורא ונתקיים. ונמצא שהוא [לו] שני ראשים, שאח' הוא הראש: תחילת אביו, ואחר-כך אלישע הוא הראש של. והוא "ראשי ראש" והוא ר'ראש והוא ר'ראש והוא ר'ראש של. וכך פסק בimentiים, הרומו לעמיהו מיתה, שכן נעשה הפסיק בimentiים בזורת ואיז', שהוא רומו לחיבת כידוע.

ויאזכיר אל אביו ראש' הראש ויאזכיר אל הגער שאדו אל אבו: נראה לרמזו בס"ד, על-פי מה שכטב רבינו זלה"ה ב"שער הפסוקים" (פרשת ו/or), כי חבקוק היה מבחינת אורות הנשיקין, והוא מן רוחא דרכורא בנקבא, ונעשה

ואביו אמר אל הנער "שההו אל אמו", כי עתה עדין הוא בחלק אמו שהוא חלק הנocab, שזה הוא בבחינת עופר ייך אמו, ולא בבחינת ברא כרעיה דאבהה. וכאשר הביואהו לאמו "וישב על ברקיה עד הצהרים וימת", אמר "וישב על ברקיה" דיקא, כי להיותו עתה מתייחס לברכי דנקבא וכן "וימת", ולא כמו שאר בנים שם חיים, המתיחסים לברכי האב, כמו שאמרו [מספרם בחיבוריו הראשונים, ובעירובין ע' ע'ב] "ירש ברעה דאבהה": ברא כרעא דאבהה. אלא זה תיחס לברכי האם, והיא גם היא ברוח קדשה הבינה הענין. "וותעל ותשכיבוהו על מטה איש האלים", כדי להמשיך לו רוחה מן הזכר, דרגא דחיה.

3

ושמות רבה כה, יא): כל הגאות והו' בחינת נקבה, لكن היה אחריהם שעבוד, ולו'ה בגאותם ממצרים אמרו "שירה" לשון נקבה, דכתיב [שםות ט, א]: "את השירה הזאת". אבל לעתיד יאמרו "שירו לה" לשון זכר, דכתיב [זהללים צו, א]: "שירו לה" שיר חדש", וכן אין אחריה שעבוד עוד. והכוונה הוא, כי הגאות שuberיו היו על-ידי שם אדני", שהוא סוד הנוקבא, אבל גאולה העתידה להיות בmahera בימינו מן תהיה על-ידי שם הויה", שהוא סוד הזכר, דכתיב [שםות טו, ג]: "ה' איש מלחמה", שטם הויה" מכונה בתואר "איש", וכן אין אחריה שיעבורו.

ובזה יובן בס"ד רמז הכתוב [זהללים פז, ח]: "ולציוון יאמר איש ואיש יולד

לו יזכיר אל-גיהזוי ויאמר קרא אל- השנומית הזאת ויקראה ותבא אליו ויאמר שאי בנה:

בזה, והוא יוכננה עליון". ככלומר, לעתיד תהיה הגאולה בסוד הזכר הנקרא "איש", וכן יאמרו "שיר" לשון זכר. ועל-ידי-כן "והוא יוכננה עליון", שתיכון עד עולם ולא תחרב עוד.

ובזה פרישתי בס"ד אמר המגיד [בחוגה של פסח]: "זהיא שעמרא לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עד עמד עליינו כלותנו, אלא שככל דור ודור" וכו'. ככלומר, סוד הנוקבא — בחינת שם אדני" — "היא שעמדה לאבותינו ולנו" בגאות שuberו, וכן היה אחריהם שייעבור, "שלא אחד בלבד וכו' אלא שככל דור ודור עומדים [עלינו כלותנו]", וрок "הקדוש ברוך-הוא" בחסדו "מצילנו מידם".

ובזה יובן בס"ד [זהללים קיא, ד]: "זכר עשה לנפלותי חנן ורוחם ה'", קרי ביה "זכר" בקמץ תחת הוי"ן וחתת ה"ף, ובזה "חנן ורוחם ה'" — לעשות לנו גאולה שלימה עד עולם.

ובזה יובן: "שבטה פלנו" — ב글ות האחרון הזה, "זכר לנו" — בחינת זכר, ונשירה גם כן "שיר" לשון זכר. וזה הוראה והבטחה "כ' לעולם חסדו", כי החסד של הגאולה הוא חסר

בבית ההוא שם הנער אהבת הנה ואחת הנה וחזר חלילה על-דרך-זה, לעשות פרעל הדמיוני בזה, שבעת הילoco אהבת הנה ואחת הנה — דהיינו מראש הבית לסופו ומוספו לראשו, וכן על-דרך-זה הולך וכו' — הוא היה מתכוין לסדר את ר' י"ו אהthon של פסוקים הנזכרים לע"ב שמות, שככל שם ושם יהיה סידור שלו כזה, אהבת הנה ואחת הנה. עד שסידור בזה כל הע"ב שמות כולם עד גמיא והמישיכם, שאו "ויעל על המטה ויגהר עליו", להמשיכם לו אחר אשר קיבצם וסידרם במחשבת הטהורה. אז על-ידי-כן "זיוור הנער עד שבע פעמים, ויפחק הנער את עיניו" וחיה.

אפקים עט פסוק נט

גם נראה לרומו באומרו לה "שיי בנה". כי מתחילה היה מسطרא דנוקבא ולכון מת, אך עתה נעשה מسطרא דרכורא וישאר חי. וזהו "שאי" אותיות איש, ככלומר בנה עתה הוא בחינת איש זכר ולא בחינת נוקבאasha.

והנה, בן השונומית אשר קרה לו דבר שהיהה תחיללה מسطרא דנוקבא ולא נתקיים, ואחריך היה מسطרא דרכורא דרכורא ונתקיים, הוא היה חבקוק הנכיא ע"ה, אשר נתעורר בנכואתו לדעת את קץ הגאולה של ישראל, דכתיב בנכואתו [חבקוק ב, א'ב]: "על משמרתי לעמודה, ואתיצקה על מצריך ואצפה לראות מה ידבר بي וכו', ויענני ה' ויאמר רבותינו זיל ובקאר על הלוחות", ואמרו רבותינו זיל וילקוט שמעוני חבקוק ב, רמז תקסב) שאמר לו הקדוש ברוך-הוא: לך כתוב אל"ף בלחוב, ואחריך תאמיר הוריעני את הקץ. וכן נצלה בו עצמו דוגמה אל ענין הקץ של הגאולה, אשר קץ הרASON של גאות מצרים היה בסטרא דנוקבא, ושל העתיד היה מסטרא דרכורא ויתקיים.

והנה, דוגמת זה תמצא גם בענין גאולה ישראל, כי אמרו רבותינו זיל

קחן זכר פסוק נט

יע"ג כל נס צין מינ' דיסטרונג ויט' ופס' א' ט' פ'יך מינ' וו'יך פ'יך
וכל נדי' ג'ת' וו'יך ס' ס' וכ' קפ'ט ט' ל'ב'ל וו'יך ס' ס' וכ' קפ'ט
ק' כ'ג'ת' וו'יך נק' חבקוק י' ר'יך פ'ט'ן א'ך

הפרק חמ"ט פסוק נט

לה. ונישב וילך בבית אהבת הנה ואחת הנה וו': יש להקשות: מה צריך יש בידעה זו שמודיענו הכתוב שלך אהבת הנה ואחת הנה? ונראה לפרש, כי ידוע שהוא המשיך לו מחדש את ר' י"ו מחותית של שם בן ע"ב היוצא משלשה פסוקים של "ויעל" "ויבא" "ויט", שהם ר' י"ו מבני חבקוק, כי מה שהמשיך לו אביו היה חסר אור הזכר, והוא המשיכם, וכן נסתלקו ומית הוא וחזר והמשיכם מחדר בתוספת אור דכורא, וכמו שכתב רביינו זלה"ה ב"שער מאמרי רשב"י" נדר יה ע"א) (בחוקמת בראשית על ר' ד ע"ב) וזה לשונו: והנה אביו של חבקוק לא גלייך וייהיב ביה אלא אותו ר' י"ו אהthon נוקבין, וכשחת פrho ממנה, וכשבא אלישע הוצרך להזuirם ולאגלאפה ביה זמנה תניניא אותו הר' י"ו של מין נוקבין, ואחריך היה ביה ע"ב תיבין דכורא כדי שתתקיים. עכ"ל, עיין שם. וכן אתה בספר "קהילת יעקב" (ערך ע"ב): שם בן ע"ב חביב ביה ע"ב תיבין ר' י"ו יש בו ע"ב חביב ר' י"ו אהthon, ועל-ידי שם זה נקרע הים לישראל, ועל כן היה אלישע את בן השונומית, ועל כן נקרא חבקוק גימטריא ר' י"ו אהthon, נזכר בזוהר (דעליל). וע"ב התיבין הם בדכורא בחינת חסד, ור' י"ו אהthon הם בחינת נוקבא גבורה וכו'. עיין שם.

וידע ע כי ע"ב שמות הנזכרים כל שם יש בו שלוש אותיות, ואות הראשון של ע"ב שמות הוא יוצא מן פסוק "ויעל" מתחילה הפסוק לסופו, ואות השניה של ע"ב שמות הנזכרים הוא יוצא מן פסוק "ויבא" וכרי מסיפה לרישיה, ואות השלישי של ע"ב שמות הנזכרים הוא יוצא מן פסוק "ויט" מרישיה, לסייעיה. נמצא סידור אותיות של ע"ב שמות הנזכרים הם הולכים אהבת הנה ואחת הנה, זה מרים לאסיפה זהה מסיפה לרישא, וחזר והולך מרים לאסיפה. והנה אלישע הנביא ע"ה הילך

4

פרק כה. טה. לא. מ' ב' כ' ק'

רבי יהונה אומר, בין שגהיגע
התרב על צוארו, פרחה וניצאה גשחו של יצחק. בין
שהشمיע קולו מבין שני פברבן ואמר, אל תשלח נך
אל הפער (בראשית ככ יט). סורה הנטש לגופו, והתיירן ועמד
על גלגול. ונראה (ויא ווש) יצחק תחית המתים מן המתה,
שכל המתים עתידים לתחיות. באוקה שעיה פמח ואפר,
ברוך אקה ה' מטה המתים.

(27)

טוכ חמץ תקצוב וילך צ' :

שוב אשוב וגוי. טעם כפל 'שוב אשוב'. גם
אומרו תיבת 'הנה' יכול לומר על דרך
אומרים זיל' כשהולך יצחק לא היה ראוי
להולד כי בא מסטריא דנוקבא, ובמעשה
העקדיה זכה לנפש הרואה להולד, והוא
שרמו במאמר המלאך 'שוב אשוב אלך' כתעת
חיה והנה בן לשורה פירוש המודכן
דנוקבא, ודייק לומר 'הנה' פירוש פעם
קודם הוא גורר זה. ואמר 'אשוב' פירוש פעם
ב' ישוב אליו, פירוש לבחינה אברם שהו
עלמא דרכו, וזה היה בעקביה דבריב²⁴
זעירא אליו מלאך ה' מן השמיים' וכו', והם
ב' פקדות, פקודה א' שהיה בעולם יצחק,
ב' שתורה לו נפש היולדת, וטעם שעשה ה'
ככה לסייעת אומרו לו 'שמעאל'²⁵, וכמו
שכתבתי שם ויש סודות.

עולם. יראו עינינו וישmach לבנו בכיאת
הגואל משיח צדקנו ב מהרה בימינו אמן.

(19)

עלון כה ח' :

יא א' כל השירות שנאמרו בעולם
לשון נקבות לזרם מה הקבלה
הזאת מתחברת ווילדה וחוזרת
וילדה כה הן הארות באות עליהם
והיו אומרים שירות בלשון נקבות,
לכך עקרו בבל ובדי וננו ואדים
ושעבדו את ישראל. אקל לעתיד
לכוא אין עוד צורות בו שנאמר
(שישיה סה סה ב') נשבחו הארות
הראשונות וכתיב (שם לה י' שעוזן
ושמחה ישיגו וגוי, באוקה שעיה
אומרים שיר לשון זכר שנאמר
(חילום זח א') שירו לה' שיר תדרש.

(20)

ה' א' :

ישראל-משה ובני ישראל אתי-השירה
הזהת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה
לייהוה כי נאה נאה סום ורקבו רמה בים:

(21)

א' שירו ליהוה

שיר חדש שירו ליהוה כל הארץ:

(22)

יהוה איש מלחה יהוה שם:

(23)

ה ולציזן יאמיר איש איש יلد-בה

והוא יכוננה עליזן:

(24)

ר זכר

עשה לנפלו אתי חנון ורחום יהוה:

(25)

ד היפלא מידה דבר למועד
אשרב אליך בעת תיה ולשרה בן: